

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Havlíčkovo nábřeží 1835/34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2020, č. j. 25 A 65/2020 – 6,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 28. 4. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta jeho správní žaloba proti rozhodnutí žalovaného – usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 1. 2020, č. j. 25 A 268/2019 – 11, pro nedostatek pravomoci soudu podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., „[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“)“ (důraz přidán).

[3] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat“ (důraz přidán).

[4] Stěžovatel v projednávané věci podal u Krajského soudu v Ostravě „žalobu“ proti rozhodnutí tohoto soudu vydanému v řízení o žalobě podané stěžovatelem v jiné věci. Soudní řád správní nicméně nepřipouští, aby bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí správního soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo

podání stěžovatele učiněné u krajského soudu označeno jako „žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo „způsobilé“ řízení o žalobě zahájit. Bylo proto vhodnější, aby krajský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího odložil. Rozhodl-li krajský soud z důvodu procesní jistoty o odmítnutí stěžovatelovy „žaloby“ usnesením, poskytl mu tím určitý procesní „*nadstandard*“, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit.

[5] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (neboť o návrh se v případě jeho „žaloby“ vůbec nejednalo) a nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[6] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu